

DANICA.

Katolišk cerkven list.

12. 5.

V četrtek 29. prosenca 1852.

Tecaj 7.

Cvetica.

Le ena cvetica
Nar lepši cvete,
Nedolžno so lica,
Ki čiste so še.

Alj kakor cvetice
Se rade vsuše,
Tak čiste se lica
Le rade skaze.

V celi spomladi
Cvetličice ni,
Da b' lepši duhtela
Pred Božje oči.

O škoda preskoda
Nar huši na svet',
Ak lépi pozébe
Nedolžnosti cvét!

Skerbimo, budimo
Za cvetje mladó,
Ga varno hranimo,
Da zvelo ne bo.

A. Praprotnik.

Ljudski učenik kakšn naj bo.

Overberg, sloviti učenik na Nemškim, si je perzadeval, narpervo in sosebno duha učencem zbuditi in omikati. Ker je pa duh človekov božja podoba, ga tudi le to zamore zbuditi in omikati, kar je božje. Zato mu je konec vsiga učenja kersanski nauk bil. Od tod je izhajalo, de se je vikši spoznanje, ki ga je ljubeznjivi učenik imel, tudi v učencih obudovalo, in de se je branje, pisanje in številništvo (rajtanje) toliko budivno in mikavno učilo in je duha tako močno povzdigovalo.

Overberg, navdihnjen praviga kersanskiga duha, je v svojim napeljevanji za učnike (Anweisung zum zweckmässigen Schulunterrichte für die Schullehrer im Hochstifte Münster) podoba praviga kersanskiga učenika v ljudskih šolah lepo izobrazil, ktera ima slehernimu učeniku v vednim spominu biti. Tukaj sledi:

Učenik sim; to je:

Bog me je v to poklical; gosposka me je v to postavila; srenja me za to redi; s persego sim se zavezal, de resnico učim, k pravi modrosti in bogaboječnosti napeljujem — ne samo eniga, dveh ali treh otrok, — ampak celo šolo, kamor, ko eni iz nje ostanejo, vedno zopet novaki dohajajo. Kolikor več je pa učencov, toliko teži bo za me odgovor.

Učenik sim; to je:

Sim namestnik vsih staršev, ki otroke v šolo pošiljajo; sim duhovni oče vsih otrok, ki so mi zročeni; sim staršem pomočnik v odreji njih otrok in moram po moči nadomestiti, kar oni zadolženi ali nezadolženi v učenji in odreji svojih otrok opusté.

Kakšno očetovsko serec, kakšno očetovsko skerb moram tedaj imeti!

Učenik sim; to je:

Zročeno mi je srenjsko semenišce, iz kteriga imajo mlajši priti in iz kteriga vsi po mojim trudu veliko dobriga pričakujejo: starši pokornih otrok; gospodarji in gospodinje zvestih hlapcev in dekel; duhoven umnih in podučljivih poslušavcev; gosposka pokornih in pridnih podložnih; srenja dobrih delavcev, razumnih gospodarjev, mirnih sosedov, poterpežljivih zakonskih, staršev, ki jim je skerb za zveličanje njih otrok; cerkev dobrih udov; Bog pravičnih častivcev; naš Zveličar zvestih naslednikov, in zveličani duhovi prihodnjih sodeležev svojiga zveličanja. Po svojim stanu morem in moram pomagati, de se vse to vtemeli. Ali mi ni vsiga časa in vsih moči v to obrniti, de bi se tolikimu perčakevanju zadostilo?

Učenik sim; to je:

Bog me je poklical, de sim, tako rekoč, vidni angel varh otrokam, ki so mi zročeni. Kakor svetim angelam, tako je tudi meni zapovedal, za zveličanje ljubih otrok skerbeti in jih, tako rekoč, na rokah nositi, de se z nogo kamna ne dotaknejo. Moja služba je tedaj enaka službi angelov varhov. Oni imajo božje ljubljence učiti in jih po poti zveličanja voditi; v to sim tudi jest poklican. Kar oni nevidno delajo, moram jest vidno opravljati. Njih učenci so tudi moji učenci. In kdo so ti naši učenci? — Niso otroci pozemeljskih kraljev in knezov, so vikšiga rodu: Bog, kralj vsih kraljev, večno, neskončno, božje veličastvo je njih oče; oni so njegovi ljubi otroci. Veliko čast mi Oče skaže, de njegove ljube otroke učim, svoj imenitni rod, svojo veliko vrednost, njega, svojiga nebeskiga Očeta, spoznavati, de jim njegovo presveto voljo in božje kraljestvo oznanujem, ktero jim je perpravljeno od začetka sveta. Po mojih ustih jih hoče učiti; z mojo roko jih hoče k svetosti in zveličanju perpeljati. Kako svet moram pač biti, de bom v božji roki perpravno orodje v posvečenje toliko otrok!

(Konec sledi.)

Dečinska delavnišnica.

Okružena jama, iz ktere hlapi pomankanje, revšina, tatvina, poboji, nečistost in pa vse nesreče in vse pregrehe in hudodelstva za človeški rod, — ta okružena jama je lenoba in postopanje. Maloktera vás je, de bi ne imela nekaj tacih mer-

českých postopačev in lenuhov, kateri se večidel zaréde iz otrok, kateri v otročnosti ne hodijo v šolo in jih starši k nikakoršnemu opraviču ne napeljujejo, ki so večidel taki, da ga tudi sami nimajo. Gorje tistemu kraju, kjer taki neteki živé! skorej zmiraj se sliši od kake tatvine v bližnjim okrogu, in pogosto od puljav in rovarstev po žganjarskih bajtah, v katerih se ukradeni blago kupuje in zažira. Taka kužna soderga posle in otroke pošteni gospodarijev na svojo stran prevabi, jih uči igrati, krasti, božjo službo zapušati in vse hudo.

Vse to spervi iz lenobe izvira. Torej vsi modri lenobo sovražijo in po kersanski veri je ona naglaven greh. Zoper to hudo kugo človeškiga roda so posebno tečno zdravilo otroške delavnišnice, ali šole, v katerih se otroci delati podučujejo. Za dekliške in sploh za ženske ročne dela je več naprav enake podobe: za dečke tako učilno pa naznani „Volksfreund“, da je na Dunaju v Brigitenau-u, namreč, dečinska delavnišnica, v katero zdaj 20 dečkov hodi. Uče jih umetni možje mnogotere izdelke iz popirja in lesa narejati, kosare plesti i. t. d. Namen take šole je zares vse hvale vredin.

Taka rokodelna šola se sicer ne more povsod napraviti, nekoliko pa bi se dalo povsod storiti, ako bi bili soseskinci in sploh boljši možje dosti skerbni in bi na to tislali, da ne smejo nikakoršni brezdelni postopači v srenji biti, in da bi se posebno otrokam precej v mladosti primerno delo preskerbovalo. Ako so odrasli sami zanemarjeni, potem, se vé de, je težava. Poznam nekatere kraje, kjer tudi odrasli možaki po zimi le malokaj dela imajo: za pečejo polegajo, sem ter tje pohajajo in prazne marne vganjajo, po pivnicah se potikajo, in na vero žganje in eviček srehaajo: od tod izhaja, da je zlo veliko pijancev in obilna revšina. Persel je bil človek, ki je hotel otroke slavnike plesti učiti, kar bi bilo posebno dobro za starše in otroke: pa ker se starši niso za to dosti zmenili, se tudi otroci niso, in ostalo je per starim: „Kaj bi to? sej tudi naši očetje niso slavnikov pletli.“ Pač res! „Če je bil tvoj oče tèslo; ti tèslo; zakaj bi tudi tvoj otrok ne bil?“

Kaj žganje stori!

Lansko leto v listopadu so šli iz Ogerskiga čez gornjo Sučo proti Moravskemu trije svinjarji: — pa svinjarja sta bila prav za prav le dva, ker sta se bila žganja napila, prejden so jo vsi trije čez goro udarili, ki je bila po globinah in visinah globoko s snegom zapadena. Ko že čez višavo pridejo, začeta žganjarivca postajati in posedati. Uni, ki ni žganja pil, je bil močnejši, jima vzame bisage ter hiti proti bližnji vasi pomoči iskat. Ali poslednjič tudi njega omaga, in se v sneg usede: začel je pa vpiti in v pomoč klicati. Nekdo iz bližnje vasi krik sliši, pride na pol mertvemu v pomoč, in ravno komaj je se razumel besede iz njegovih ust, „se dva sta tam zadí“, po tem ga dene na sani in hiti z njim domu, kjer je na pol merlic k sreči se okrevaj. Tudi unih dveh vašani naravnost gredo iskat, in ji najdejo, pa bila sta že do dobriga zmrznjena!

To pa ni prva tako žalostna prigodba, pravijo „kat. noviny“. Tudi v 1838. letu je šel neki Morave, ki se je bil popred žganja napil, čez ta hrib in je zavselej zaspal v sučanskih gorah. Se le spondadi po skupnelim snegu so njegovo truplo

našli. Ravno tega leta 1838 so šli trije Moravci dobro z žganjem naliti in s tabakovimi culami na herbtu v zimskim času čez sučansko goro. Začeli so se prepirati, so se vsled tega razločili, in ostal je bil eden zmed njih v sučanskih gorah, kateri, zgubivši stezo, je deleč v gore zašel, se je spéhan vlegel in ondi zmrznil. Še le na spomlad so našli njegove od zverin oglodane kosti, in iz kabanice (nekake suknje) je spoznal oče, da so kosti njegoviga sina, ktere je on v naročje zbral in k gornjosučanskemu duhovniku očetu pernesel. (Iz zgodovin Gornjosučanske fare *).

Zatiranje katoliške cerkve na Ru-sovskim.

Iz nekiga pisma iz Volhinije do časnika „Volkshalle“ se razvidi, s kaksno silo se tamkej katoliška cerkev zatira. V mestu, iz kteriga je pismo poslano, je pogorelo 800 hiš, samostan in cerkvena streha. Ko je bila cerkev s pomočjo nabranih daril zopet pokrita, je gosposka ukazala zmed treh cerkvá dve zapreti. Do nar bližnji katoliške cerkve je od mesta štiri ure daleč. Duhovnika so spodili in cerkev zaperli. Plemenitniki so si na vso moč perzadevali, da bi se to povelje preklicalo, pa zastonj. Zadnjič se jim je pervolilo na svoje stroške duhovna, pa le v nedeljo poklicati, da božjo službo opravi. Po maši se cerkev zopet zapečati. De pa kak hrup ne vstane, so vselej vojsaki v varstvo poklicani, ko se cerkev pečati. Cesar hoče, da naj se vsi v greško cerkev podajo. Nar več jih je, ki ne vedo, ali so katoličani ali gregi, ker nobeniga s kmetov ni v cerkev in tudi nikogar nimajo, da bi jih podučeval. Vsi pa brez razločka se terdo postijo. Čel adventni post in še tri dni v tednu nič družiga ne vživajo kakor kruh, vodo, kašo, krompir, le z oljem zabeljeno. V fabriki delajo otroci od 10.—15. leta, ki svoj živi dan niso cerkve vidili, in nič podučeni bili. — Žganju pa so zlo vdani, akoravno je veliko dražji, kakor na Nemcih.

Bogotajcam se strašno godi na zadnje.

V enim švajcarskim kolendru se bere sledeča dogodba iz Švajca: V saboto večer pred tretjo nedeljo v adventu leta 1850 so v neki kerčmi pozno v noč pijančevali. Ko so bili vina siti, so jeli nespodobno od božjih resnic govoriti in Boga tajiti; med tem povzdigne kerčmar, mlad in prevzetan človek, svoj glas in pravi: Kdor je z menoj te vére da ni Boga, naj povzdigne svojo roko v prisego. Na to pomoli on prvi svojo roko kviško in tudi roko svoje žene povzame, ter ji jo povzdigne. — Drugo jutro pride mlada 16 let stara deklica kerčmarju in ženi na vrata terkati, da bi vstala. Ker se pa nihče oglasil ni, so ji družina rekli, da gotovo se ne hosta vstala, ker sta prav pozno še le spat šla. Ali ko se še po pridigi nista dala zbuditi, so s silo v izbo prederli; in — najdejo njo popolnoma mrtvo, njega pa na pol mertviga: silno ga je ključilo in nič več se ni zavedel. Tudi vse prizadevanje zdravnikov, ga zbrihtati in ozdraviti, je bilo za-

* Lepa in koristna bi bila šega, imeti po farah zgodovinske bukve, v ktere bi se vsi imenitniši dogodki fare zapisovali.

stonj; 10 dni je še v velikih težavah živel. Pred ta dan so izbo z žerjavco greli, ki so jo bili pa že veliko popred odnesli, vonder jih je bil puh po noči zadušil. De je bila pa očitna kazin božja, se še bolj iz tega vidi, ker si je mož po noči, in še skozi vsih deset dni tiste tri perste, s katerimi je prisegal, de ni Boga, tako neusmiljeno grizel, de so mu jih komej odtegovali, de si jih ni do čistiga zgrizil in odgriznil. — Tudi še nekdo drugi izmed tistih mož je z naglo smertjo umrl, in neki tretji je hudo zbolel in komej še smerti odšel. Četerti pa, to slišati, je ves prestrašen jel pokoro delati, Boga, v kteriga poprej ni hotel verovati, odpusanja in milosti prositi in pobožno živeti. Vsi ljudje pa so to spoznali za sodbo božjo, koja je bogatajvne prevzetneže zadela.

Vse stvari so na svetu, de Božjo čast razodevajo in povikšujejo: ene s tem, de nezavedno hodijo po stezah, ki jim jih je Bog odkazal, in druge s tem, de prostovoljno z besedo in z djanjem oznanujejo božjo dobrotljivost in svetost, ali pa, če tega nočejo, de na sebi nosijo spričevanja božje pravice in mogočnosti. Človek, ki se prederzne terditi, de ni Boga, ravno on nam pogosto nar očitniši, če tudi nehoté, spričuje, de je Bog, kteri njegovo nesramno in prederzno prederznost pravično udari.

Napevi svetlih pésem, ki jih je za orgle postavil L. Cvek.

Pod tim naslovom so za pesmi, po mnogih pesnikih zložene in po g. Cveku le nabrane, na svitlo prišli napevi, ki so sploh le malo za rabo. Utegnil bi med čast. bravei kdo biti, ki bi minezložnost očital, de imenovanim napevam tako naravnost veljavo odrečem. Ravno zato hočem nekaj poglobitvinih napak, ki se v njih znajdejo, razložiti, čast. bravee pa zagotovim, de me pri tim ne vodi ne enostranost do izdatelja, ne lastna domišljija, ampak želja, de bi cerkveni napevi, ki se na svitlo dajo, tudi bili vsikdar pristojni, po glasbinih vodilih izdelani, in tako za rabo pri očitni božji službi pripravi, in bi zurjenim pevcam in organistam ne bili v spodtiko in posmehovanje.

Perva tih pesem je „Svetumaša“, za katero je izdatelj 10 napevov, za vsaki del sv. maše družiga, postavil. V napevu za „Začetek“ se najdejo 4 debeli harmoniški pogreški. V koncu prve verse pri besedi „Ki“ stoji sedminčni soglas (Septimen-Accord) E, kteriga sedminka d bi se mogla po harmoniških postavah na pol glasa nižji ležečo glasko (Note) e₁ obernuti. Boljši bi bilo torej, de bi imenovana sedminka stala v Sopranu, ne pa v Altu, in tako bi se overl prestopok v prepovedanih petinkah (verbothene Quintenfolge), ki stoji tukaj med Altam in Tenoram. V tretji verstí sta v stopnji od družiga do tretjiga soglasa v prvim taktu dva pogreška ob enim. Alt in Bass namreč se premakneta v osminkah (Octavengang), Tenor in Bass pa v petinkah, ravno tako se v petim taktu ravno te verse od poslednjiga zloga besede „dopolniti“ do besede „Te“ Tenor in Bass v prepovedanih petinkah premakneta, in v predzadnjim taktu se znajde od besede „svoj“ do prvega zloga besede „spomin“ tako imenovani „triton“ v Tenoru, po kterim že tako nepristojni sklep napeva celo neprijetin postane.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskim.

Od Sarine, 20. Januarja. Mende že dolgo noben misjon n vstal, kteri bi bil oč in serca vse Ev-

ropo v tako visoki meri na se obračal, kakor misjon v srednji Afriki pod vodstvom našiga rojaka, preč. gosp. Ignacija Knobleherja. Vse je radovedno zvediti, kako se misjonarjem godi, in vsaka verstica, ki nam jo pišejo, je za nas silno mikavna. Zato nas je veselilo zvediti, de je tudi od misjonarja iz naše Lavantinske škofije, g. Otona Trabanta ta mesec pismo na našiga milostljiviga knezoškofa prišlo, kterimu so bili še lističi na nekatere druge prijatle pridjani, in eden tudi na mene. Pismo na mil. knezoškofa pisano, ktero od rok do rok potovaje je tudi do mene prišlo, zamorem celo poslovenjeno „Danici“ izročiti: iz lista, do mene pisaniga, ki pa večidel le mnoge naročila obseže, le to povzamem, de prosijo, naj bi še platneniga perila za njimi poslali, ker, kakor pišejo, je platnina tamkej silno draga, pavolnato perilo bi sicer zamogli imeti, pa tisto je le za silo. Srajce pravijo, per rokavih ne smejo biti po naši šegi narejene, ampak odperte, kakor rokavi talarja, blezo eno ped široke. Tudi me prosijo, de bi jim skusil nekoliko nogovic sprostiti, ker jih močno potrebujejo, zato ker le „sandale“, (nekake turške solne) nosijo, per kterih jim nogovice dobro služijo. To pa zato po „Danici“ razglasim, ker, ako ta gospod takih reči potrebujejo, bi utegnili tudi drugim misjonarjem z njimi vstreženo biti, in bi jim morebit z veseljem kteri premožniši dobrotniki takih reči poslali. Zlasti menim, de bodo pobožne Slovenke rade toliko nogovic napletle, de misjonarjem po vročih Afrikanških pušavah ne bo nikdar treba bosonogim hoditi. Prevoznja, pravijo, je lahka in dober kup, le časa veliko potrebuje. Posebno lahko pa se za njimi pošiljajo pisma ali druga roba po velikim odboru Mariine družbe na Dunaju. Napisi bi bili napraviti: „An J. B. Altmann, Rentier, Stadt Nr. 791“, kteri gospod je misjona posebin dobrotnik in imenovane družbe odbornik *). Menim pa, de bodo tudi vse škofijstva take milodare rade prejemale in daleč odpravljale. Naučenje arabskiga jezika, daleč pišejo, je zelo težavno. V poskušnjo pošljejo nekoliko besedi, ktere vsak Slovenec lahko izgovori, kakor: malaga — žlica, sekir — nož; eš — kruh; leben — mleko; lahem — meso; hal — jesih; sejid — olje; ktab — bukve; ruh — pojdi proč; taal — pridi; hene — sem; bakšiš — darilo; la — ne; eiva — ja; mafis — nič; tajih — dobro; batal — slabo; salami — bodi pozdravljen; katar hejrak — zahvalim; havadja — gospodar; fanus — svetilnica; jakol — jesti; fok — gor; bs — zadosti; ab — oče; im — mati! So pa tudi druge besede, pravijo, kterih nas eden ne more izgovoriti, ali saj ne po šegi Arabcev. Ako bi se kdo želel za misjon perpravljati in arabskiga učiti, pišejo, de mu bo nar bolj služila slovnica od „Hofstetterja“ in „Hudai-ja“ zložena, ki se za 6 gold. sr. na Dunaju dobi. — Vi pa predragi rojaki in prijatli v daljni pekoči Afriki! kadar ta list dančce do Vas pride, sprejmite naj serčniši pozdravljenje in poljubljenje od mene in od vsih svojih prijatlov in vernih Slovencev, in bodite si svesti, de smo v mislih vedno per Vas, in molite za nas, kakor tudi mi Vas nikoli ne pozabimo! —

(Konec sledi.)

Iz Ogerske Slovénie. Te dni smo dobili v roke iz Pešta slovenski list: „Katoleké nowiny pre dom a cirkev“, kteri je znamenljiv zavoljo krepke, polnoglasne slovenšine, v kteri je pisan, zavoljo ravne odkrite slovenske besede in zavoljo rabniga obsega; torej smo se prav razveselili nad njim. Iz njega zvemo, de tudi cerkveni list „Cirill a Metod“ v Banski Bi-

*) G. Altmann, mož po božji volji, je 27. grudnia pr. l. umrl. V ti reči tedaj zavernemo bravee na poslednji list Danice pod naslovom: Nabirki za Afrikanški misjon. Vred.

strici (Neusohl) v slovenšini izhaja, in ne v češčini, ker se je $\frac{7}{10}$ naročnikov za slovenščino odločilo, in le $\frac{2}{10}$ za češčino. Velja 4 gold. 20 kr. na leto.

• Po celim Ogerskim mislijo blagodelno Ježuškovo bratovščino razširiti. Središnje vodstvo za Ogersko bo v Pešt-Budini, in sam pervak viksi Ostri-gonski škof bo njegov predsednik.

• Njih veličanstvo cesar so dali na c. k. rodovin-nih posestvih v Kuktovu, v Boru in Egbelu na Oger-skim tri cerkve zidati.

V *Sent-Vidu nad Ipavo* je bilo 18. pro-senca slovesno blagoslovljenje noviga križeviga pota, kteriga si je tukejšna soseska po prizadetji za snago in kinč cerkve unetiga g. vikarja Jakopa Koširja o-mislila. — De je ta dan za celo sosesko dan nepozabljivi-ga veselja bil, ni treba omeniti. Že zgodaj pred svi-tam se je praznično zvonjenje po svetišu deviške tihote razlegalo serca spijočih k veselici budivši. Veličastno se je od kamnite stene starosiviga Nanosa odmeval jek mo-gočniga strelja; od vsih strani je ljudstvo vkup vrelo, in čeravno je nekoliko deževalo, je bila vendar lepa, pro-storna cerkev od domačih in ptujcev nagnječena.

Lepi v Idrii izdelani križev pot je od duhovskega predništva v to pooblasten čast. g. P. Mansvet Šmajdek, učenik naravoslovja v Gorici, blagoslovil. Cela sloves-nost je terpela od pol desetih do pol dveh, in ljudstvo je, če tudi je opravilo dolgo bilo, vendar veselo domu šlo. Slišali smo v g. Šmajdek-u slavniga govornika, kteri je z vso vnemo svoj krepki, s pevskimi cveticami ozaljšani govor po vsih vodilih govorske umetnosti iz-ustil; skazal se je pa čast. g. govornik tudi izverstniga Slovenca, kterimu čista, olikana slovenščina tako gladko teče, de se z vsakim plamenecim Slovincem smé po-kusiti. — K povzdigi te slovesnosti, ktera bo posebno mladosti dolgo v spominu ostala, so tudi naši šolski otro-čiči pripomogli, ker so, kakor o družih velikih prazni-kih, s pevsko družbo na koru za vsakim odstavkom se verstivši, med sv. mašo pred oltarjem eno pesmico tako lepo soglasno in ognjeno zapeli, de se pričjoči ptujci nikoli zadosti čuditi niso mogli, kakode se mladost tako izuriti da, in de se pri otrocih tako čisto soglasje do-versi.

Hofstetter.

Razgled po kersanskim svetu.

Nekaj od ranjce porote. „Wiener Ztg.“ pri-poveduje, ko je bila Graška porota zavoljo vérskega za-toženiga Kučerata nedolžniga spoznala in osvobodila, de je eden gospodov porotnikov na glas zavpil: „To je nesramna sodnišnica (das ist eine Schandbank).“ V kazin 50 goldinarjev obsojen, je denar odštel in per ti priči vstal in šel iz sodnišnice. Časniki, ki so spro-stenje Kučerata tako širokoustno razglasili, so to za-molčali, — zakaj neki?

Dunaj. — 7. tega mesca je imelo društvo s. Se-verina svoj zbor, v kterim se je bilo sošlo 600 udov. Prečast. g. Dr. Anibas, učilnijski vodja pri sv. Avgu-štinu, je o ti priliki poglavitno hudo sedajnega časa, iz kteriga drugi zlegi zvirajo, dobro zaznamnjaj. „Ali namreč v osebniga Boga celo ne verujejo; ali pa si ga mislijo kakor prisilajevavniga, meh-kužniga očeta, ki svoje otroke preokušuje (scartluje), je z vsimi njih napakami zadovo-ljin, in kar naravnost brez vsake pogoje lju-dem njih grehe odpuša.“ — Mi pristavimo, kar se že tako razume, de prvi zmed teh dveh verst so čisti neverci, drugi pa krivoverci. Krivoverstvo zlasti

s to zvijačo ljudi slepi, de v nebesa široke vrata odpera, in prostorno pot kaže: katoliška cerkev pa se derži evangelekiga, Jezusoviga nauka: „Pojdi-te notri skoz ozke vrata; zakaj vrata so ši-roke, in prostorna je pot, ktera pelje v pe-gubljenje, in veliko jih je, kteri po nji notri hodijo. Kako ozke pa so vrata in tesna je pot, ktera pelje v življenje! in malo jih je, kteri jo najdejo. (Mat. 7. 13.) To je učila, uči, in bo učila sveta katoliška vera, ako bi tudi na to imelo priti, de bi ji kak krivoveric očital, de ona s hudičem straši.

Blahovest pripoveduje, de se je „dédictvy Svato-Janske“ za izdavanje in razširjanje dobrih bukev to leto pomnožilo z 900 novimi tovarši in šteje tedaj 3650 deležnikov. Lepa spodbuda k našimu Sveto-Mahorski-mu društvu!

Moravsko. V Prerovu je nedavno napravljen samostan šolskih sester v moravskim jeziku. Te se-stre se same pripravljajo za samostansko z obljubo za-terjeno življenje in pri tem za druge delajo, in učé de-klíce ženskih del. V tem pa ena za drugo gre za ne-kaki čas k milostnicam (usmiljenim sestram) v Krome-riž, se s samostanskim zatajevavnim življenjem bolj spoznat in sprijaznit.

Pariz. Vlada je ukazala vse pivnice, gostivnice in kavarne šteti, ter ima blez v resnici namen njih število zmanjšati, in jih tudi v vživanju njih pravic stis-niti. To je dober zgled, kteri zasluži tudi drugod po-sneman biti.

Pogovor s častitimi bravel.

Zavoljo velicij homatij in opravil v založnišu se nič lože-j ne zgodi, kakor kaka pomota v razpošiljanju, ali kakor si bodi. Torej naj gg. deležniki blagovolijo pomote naznaniti; vselej se jim bo vstreglo, kolikor koli bo moč. — Gospodu M. P. v G-ci: Danica od 1. do 27. lista 1851 je pošla. — G. A. K. v P: Cer-kveni časopis l. 1848 je pošel; zgodbe se pa še dobé, pola po 5 kr., in pošlina za vsako polo 1 kr. — G. M. K. v R: Vase napeve smo bili dali mojstru g. Riharju presoditi, pa jih ni pri-mernih spoznal, de bi se razglasili; žal nam je, de Vam ne mo-remo vstreci. Ako bi jih želeli nazaj imeti, prosimo naročiti, kako? — Kar pesmi tiče, prosimo le taci, ki imajo kejsoli in cene. Zlo škoda je za čas, ki ga marsikdo s kovanjem „slabe pesmi“ zgubi in potratuje. Vredništvo.

Darila za misjon v srednji Afriki.

Od poprej	7 gold. — kr.
Gosp. L. Lavtižar, kaplan na Dobrovi (v namen pošiljanja slovenskih čas-nikov)	1 „ — „
G. A. P.	2 „ — „
Roba za dve altarni blazini od ranjce gospodične Elizabete Ulbing.	

Skupej . . . 10 gold. — kr.

Za Tratarsko pogorelo cerkev.

Od poprej	4 gold. — kr.
Gosp. Nikola Zic, vojniški duhoven	1 „ — „
„ A. P.	— „ 40 „
„ J. Toman, mestni kaplan	1 „ — „
„ J. Stritar, „ „	1 „ — „
„ Valentin Radešić	1 „ — „

Skupej . . . 8 gold. 40 kr.